

نقش مربیگری در توسعه قابلیت های کارآفرینی

دکتر ایرج سلطانی*

عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اصفهان (خوراسگان)

چکیده :

ماندگاری کسب و کار پایدار و داشتن سود پایدار و پاک در گرو داشتن قابلیت های پایدار انسانی است. خمیر مایه اصلی کارآفرینی پایدار اندیشه های ارزش آفرین می باشد. از طریق تبدیل ایده های ناب به روش های کار و تولید محصول و خدمات می توان ارزش خلق نمود و زمانی می توان ارزش تولید شده را حفظ نمود که فرآیند کسب و کار اقتصادی بر جریان تولید ارزش ها حاکم باشد و لازمه آن پایه گذاری کارآفرینی بر مبنای قابلیت های انسانی است. عامل تفاوت و تمایز در کارآفرینی و ماندگاری قابلیت های انسانی است که می تواند زمان حال و آینده کسب و کار را تضمین نماید، بنابراین لازم است با ساز و کارهای مختلفی قابلیت هایی نظیر اندیشه، خلاقیت، سرعت عمل، رهبری، انسجام سازی و... در کارآفرینی تقویت نمود. یکی از سازوکارهای کمک کننده به این امر رویکرد مربیگری است که در یک فرآیند عملیاتی، تعاملی و انسانی می تواند قابلیت های مورد نیاز آینده کسب و کار را برای کارآفرینان ایجاد و تقویت نماید.

واژگان کلیدی : مربیگری ، توانمندی، کارآفرینی، خلاقیت

مقدمه:

کارآفرینی از جمله فرآیندهایی می باشد که منجر به خلق ارزش شده و مزیت رقابتی ایجاد می کند. محور و قلب کارآفرینی پرورش خلاقیت و تبدیل آن به روشهای اجرایی است. قابلیت کارآفرینی موجب استفاده بهینه از امکانات برای پاسخگویی به نیازهای زیادتیر می باشد. فلسفه کارآفرینی تبدیل منابع محدود از طریق خلاقیت به منابع نامحدود و پاسخگویی به نیازهای گسترده می باشد. از طریق تبدیل ایده ها و فرصت ها به محصول می توان نیازها را پاسخ داد، در فرآیند کارآفرینی ابتدا فرصت شناسایی و بر

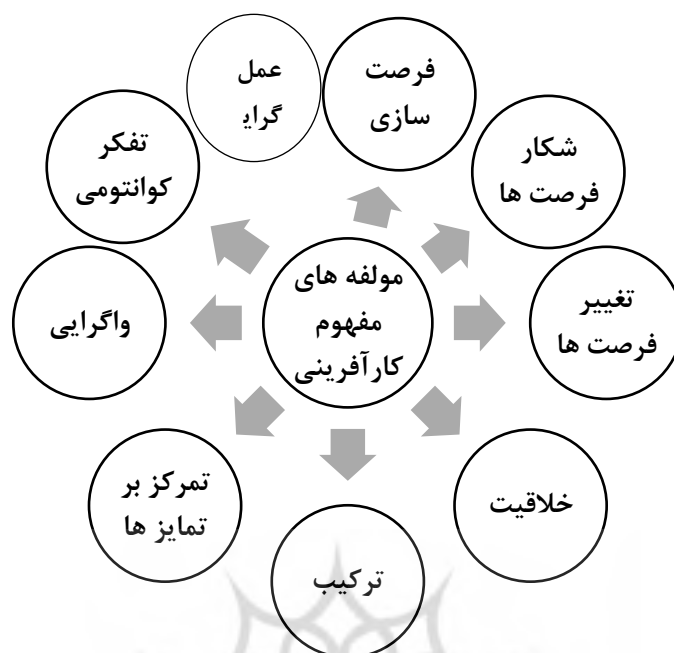
* آدرس پست الکترونیک : soltani434@gmail

اساس آن ایده‌های مناسب استخراج و سپس ایده‌ها با مکانیسم‌های اجرایی تبدیل به محصول می‌شود و از طریق تحویل به مشتری سودآوری حاصل می‌گردد. تحقق کارآفرینی نیازمند پرورش قابلیت‌های مناسبی است که بستر آن ذهنیت انسان است. از طریق تفکر خلاق و واگرا می‌توان تفاوت‌ها را دید و برتر و متمایز شد با توجه به اهمیت پرورش قابلیت‌های کارآفرینی در مقاله حاضر یکی از روش‌های عملیاتی و اثربخش توسعه کارآفرینی تحت عنوان مربیگری معرفی شده است.

مفهوم و ابعاد کارآفرینی

کارآفرینی فرآیندی پویا است که در آن فرد کارآفرین با شناسایی فرصت‌های جدید به ایده‌های نو و خلاق دست یافته و با کسب منابع لازم و با پذیرش مخاطره و ریسک، کسب و کار جدیدی راه‌اندازی می‌کند. در فرآیند کارآفرینی کلیه فعالیت‌ها به منظور تولید و خلاق چیزهای جدیدی از قبیل کالاهای جدید، روش‌های جدید به کار گرفته می‌شود (احمدپور داریانی، کریمی، ۱۳۹۴). در کارآفرینی ایده‌های مختلف مطرح و پس از انتخاب ایده‌های مختلفی طی تا ایده تبدیل به کسب و کار مداوم گردد، کارآفرینی یک مفهوم میان‌رشته‌ای و دارای ابعاد مختلفی است. به طور کلی مولفه‌های مفهوم کارآفرینی را می‌توان در الگوی شماره ۱ نشان داد.

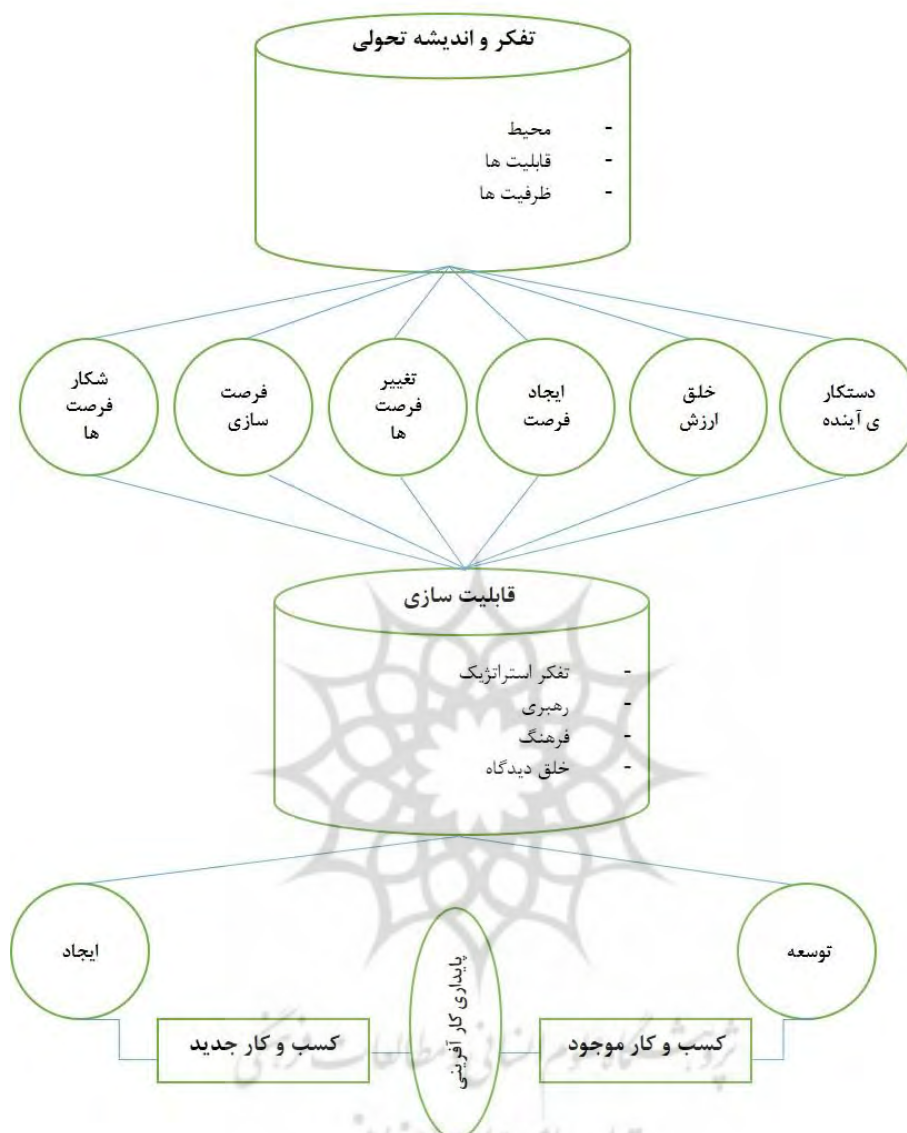

الگوی شماره ۱: مولفه های مفهوم کارآفرینی

فرآیند عملیاتی کارآفرینی

کارآفرینی نیازمند قابلیت ها و زیر ساختار مناسب است که در آن بستر افراد خلاق و کارآفرین بتوانند ایده های خود را تبدیل به کسب و کار نمایند برای عملیاتی کردن کارآفرینی قابلیت های انسانی شرط اساسی است و از طریق آن می توان چالش ها و موانع کارآفرینی را به خوبی مدیریت نمود. در این زمینه نقش زیر ساخت ها و قلمرو های تسهیل کننده کارآفرینی نقش مهمی در توسعه قابلیت های کارآفرینی دارد از جمله قلمروهای تسهیل کارآفرینی شرایط خانوادگی، نظام آموزشی، شرایط جامعه، ساختار دولت، قوانین و مقررات و حمایت های اجتماعی را می توان ذکر نمود به طور کلی فرآیند عملیاتی کارآفرینی را می توان در الگوی شماره ۲ نشان داد.

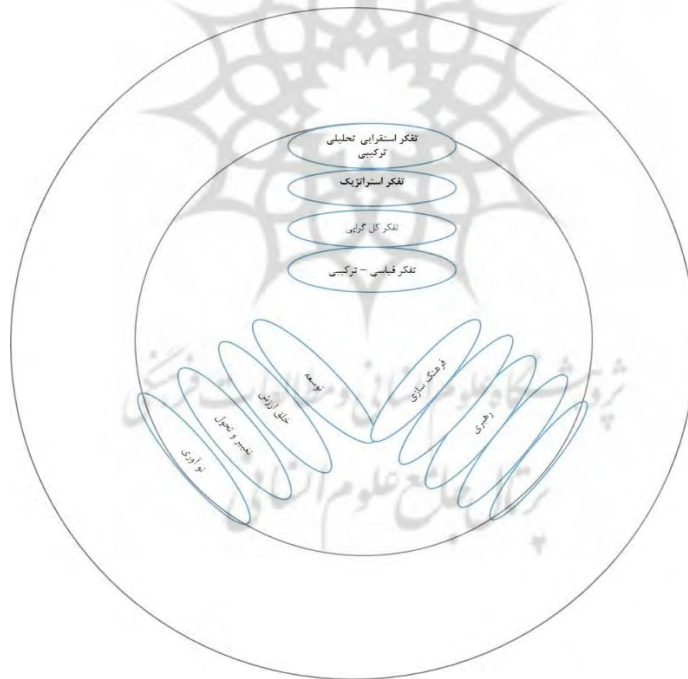

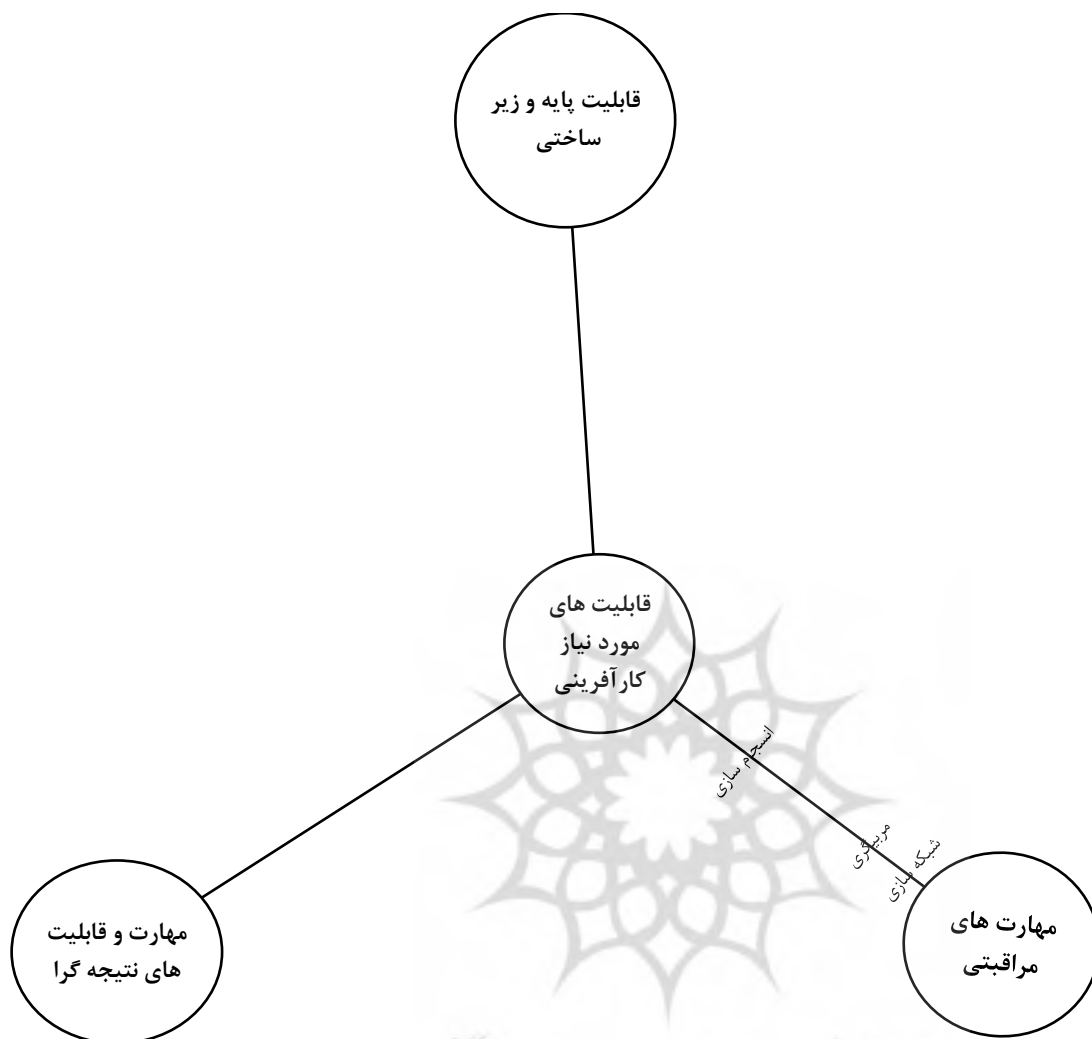
الگوی شماره ۲: فرآیند کارآفرینی

نقش مربیگری در تقویت توانمندی کارآفرینی

زندگی بهترین نوع کارآفرینی است که در آن انسان ها می توانند کارآفرینی را از زندگی شروع نمایند، چون زندگی مقیاس خوبی برای تمرین کارآفرینی است زمانی که انسان ها از قابلیت های زندگی مثل: وقت، فرصت ها، انرژی مثبت، همکاری و تفاهم خانوادگی، حمایت های بدون منت و به خوبی استفاده نمایند. نتیجه آن ارتقا کیفیت زندگی، بهره وری، شادی و موفقیت و تسخیر در عرصه های دیگر است تحقق این معنا در گروه نهادینه شدن فرآیند عملیاتی یاد دهی و یادگیری است. زندگی کارآفرینانه را بایستی آموخت و باد داد. بنابراین آموختن و آزموناندن نیازمند داشتن قابلیت های لازم است بر این اساس برای توسعه کارآفرینی و همگانی کردن آن قابلیت های شکل دهنده آن بایستی از طریق روش های اثربخش به دیگران یاد داده شود.

به طور کلی قابلیت های مورد نیاز کارآفرینی را می توان در سه دسته قابلیت های پایه، مهارت های مراقبتی و مهارت و قابلیت های نتیجه‌گرا بیان نمود که کلیات و مولفه های آن در الگوی شماره ۳ ارائه شده است.

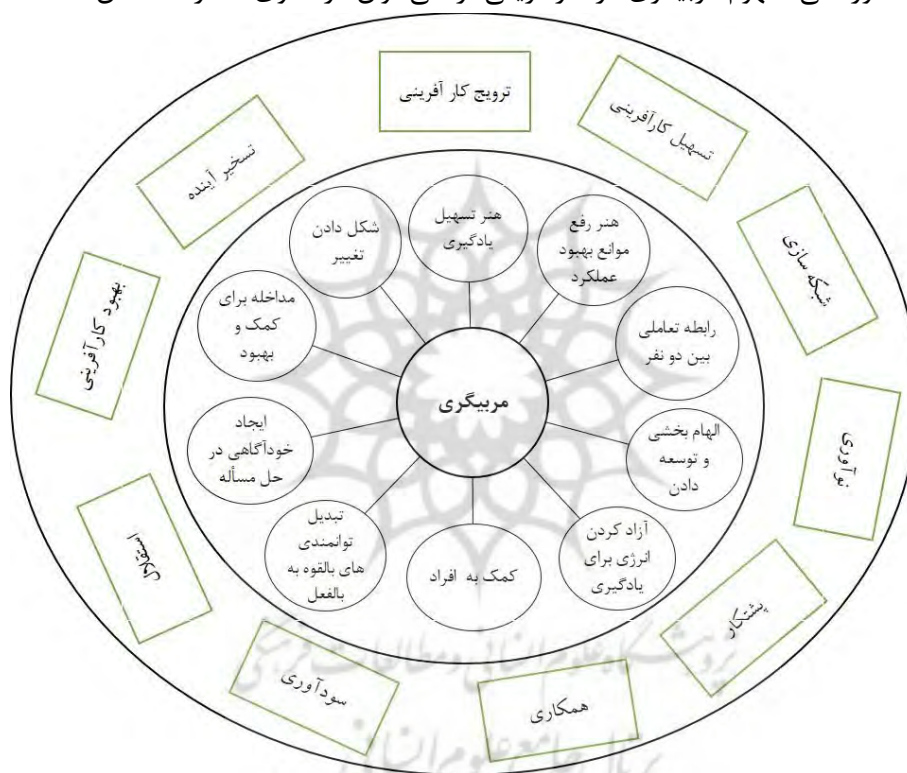

الگوی شماره ۳- قابلیت های مورد نیاز کارآفرینی

- مربیگری رویکرد اثربخشی توسعه قابلیت های کارآفرینی
مربیگری عبارت است از کارکردن در رابطه ای میان مربی و متربی جهت فراهم آوردن ساختار، راهنما و حمایت برای افراد در راستای:
- ۱- داشتن نگاه کاملی به وضعیت فعلی شان
 - ۲- تنظیم اهداف مرتبط و واقعی برای خودشان
 - ۳- برعهده گرفتن اقداماتی مرتبط

۴- یادگیری از طریق دادن بازخورد نسبت به اقداماتشان و به اشتراک گذاشتن بازخورد با دیگر افراد (فتحی و اجارگاه ، خراسانی ، ۱۳۹۳) در مربیگری فرد از حالت طبیعی به فردی دارای مهارت و عملکرد بالا تبدیل می شود (هاشمی ، ۱۳۸۳). مربیان معمولاً در انتخاب بهترین مسیر تحقق اهداف به افراد یاری و کمک می رسانند از طریق مربیگری به افراد می توان یاد داد که با بیان رفتار خوب نسبت به مسأله یادگیری، رویکردی مثبت داشته باشند (علی میرزایی، ۱۳۸۵).

به طور کلی مفهوم مربیگری در کارآفرینی را می توان در الگوی شماره ۴ نشان داد.

الگوی شماره ۴ : مولفه های مفهوم مربیگری در کارآفرینی

کارآفرینان موفق برای انتقال دانش و توسعه مدیریت بایستی از تسلط لازم برخوردار باشند و در رویکردهای مربوطه یکپارچگی ایجاد کنند. منظور از یکپارچه سازی عبارت

است از انسجام همه تجارب، ایده های جدید، ابزارها و فنون، تجارب و دانش نظری است که با به کار گیری آن ها مربی به طور اثر بخش فعالیت خود را انجام می دهد .

این امر دربردارنده موارد زیر است :

- یادگیری از تجارب زندگی و تجارب کارآفرینی از طریق تأمل و اندیشیدن آگاهانه
- بررسی ایده ها و نظریه های جدید از طریق مربیگری کارآفرینانه ، بحث ، توسعه حرفه ای مستمر^۱ و نظارت و سرپرستی
- یادگیری فنون و رویکردهای جدید در توسعه حرفه ای مستمر یا برنامه های خاص

کشف و استفاده از ابزارها و فنون جدید از همکاران ، مطالعه و مکالمه ، (shaders^۲ Chariton^۳۲۰۱۵)

با توجه به مطالب مذکور به طور کلی فرآیند عملیاتی مربیگری در توسعه قابلیت های کارآفرینی را می توان به شرح زیر بیان نمود:

- ۱- برنامه ریزی از طریق مربیگری برای تقویت قابلیت ها
- ۲- مرحله تدوین محورها و محتوای کارآفرینی
- ۳- مرحله تدوین برنامه اجرایی مربیگری کارآفرینانه
- ۴- مرحله تعیین نقش مربیگری و کارآفرین
- ۵- مرحله اجرای فرآیند مربیگری کارآفرینانه
- ۶- مرحله اخذ بازخورد و بهبود فرآیند مربیگری

جمع بندی و نتیجه گیری

ایجاد و توسعه کارآفرینی نیازمند قابلیت های مختلف زیر ساختی و انسانی است در این راستا قابلیت های انسانی به عنوان محور اصلی کارآفرینی نقش مهمی بازی می کنند قابلیت های مورد نیاز کارآفرینی را می توان در سه مقوله قابلیت های پایه، مهارت های مراقبتی و مهارت های نتیجه محور بیان نمود. این قابلیت ها منجر به ایجاد ، تداوم و سرآمدی کارآفرینی می شود لذا لازم است متناسب با شرایط قابلیت ها به صورت

۱- Continues professional Development

۲-van sanders

۳- Ray Chariton

عملیاتی ایجاد و تقویت شود که می توان از طریق فرآیند مربیگری این مهم را انجام داد.

منابع و مأخذ :

- ۱- احمد پورداریانی ، محمود ، آصف کریمی(۱۳۹۴)، کارآفرینی سازمانی از نظریه تا عمل، انتشارات دانشگاه تهران
- ۲- هاشمی ، وحید(۱۳۸۳)، رویکرد های نوین در راهنمایی و مشاوره شغلی، مجموعه مقالات همایش نقش راهنمایی و مشاوره شغلی در بازار کار، تهران، نشر ملبولی
- ۳- آیتون ، جان ، جانسون کروی (۱۳۸۵) مربی گری، ترجمه ، سید علی میرزایی ، تهران ، انتشارات سارگل
- ۴- فتحی واجارگاه، کوروش، خراسانی، اباصلت(۱۳۹۳)، مربی گری در آموزش و بهسازی منابع انسانی، انتشارات مرکز آموزش و تحقیقات صنعتی ایران
- ۵- سلطانی، ایرج(۱۳۹۵)، فنون و ابزارهای مربیگری در توسعه رهبری، اصفهان، انتشارات ارکان دانش.